

grebet »informations- og indholdstjenester, der indholdsmæssigt kan sidestilles med radio- eller tv-programmer« i stedet for udtrykket »teletjenester, der leverer lyd eller billeder«, som anvendes i den nuværende § 3e i lov om visse forhold. Dette skyldes, at der har vist sig behov for generelt i telelovgivningen klarere at skelne mellem på den ene side teletjenester, og på den anden side informations- og indholdstjenester (gennem de indledende definitionsbestemmelser), og for en mere stringent anvendelse af begrebet teletjenester. Den hidtidige anvendelse af begrebet til at afgrænse anvendelsesområdet for nærværende regel er derfor ikke længere mulig. Sigtet med bestemmelsen er imidlertid uændret, nemlig at give hjemmel til at regulere indholdet af specifikke tjenester f.eks. på Internettet, hvis disse indholdsmæssigt må sidestilles med radio- eller tv-programmer.

I lighed den gældende bestemmelse i § 3e vil såkaldte video-on-demand tjenester og andre lignende tjenester, som leverer videolignende billeder og lyd, kunne omfattes af en eventuel regulering. Udviklingen af nye former for tjenester går hurtigt og fastlæggelse af, hvilke tjenester, der bør være omfattet af en regulering i medfør af stk. 1, vil blive fastsat af forskningsministeren.

Formålet med bemyndigelsen er i lighed med den gældende regulering, at der kan fastsættes regler for de informations- og indholdstjenester, som bortset fra den måde de leveres på til slutbrugeren, har de samme indholdsmæssige karakteristika, som en radio- eller tv-udsendelse, og hvor der derfor kan være behov for at regulere indholdet af tjenesten på samme måde, som det kendes fra radio- og tv-området.

Eventuel udnyttelse af hjemlen vil ske under inddragelse af Kulturministeriet med henblik på at sikre en hensigtsmæssig sammenhæng mellem reguleringen af radio og TV i henhold til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og reguleringen af informations- og indholdstjenester. Udnyttelse af hjemlen vil derudover først ske efter drøftelse med de telepolitiske og de mediepolitiske ordførere bag henholdsvis den politiske principaftale af 8. september 1999 og medieaftale og på grundlag af forskningsministerens og kulturministerens fælles konvergens-redegørelse.

Bemyndigelsen vil ikke blive udnyttet til at fastsætte mere detaljerede eller restriktive regler for de pågældende informations- og indholdstjenester, end den regulering, som findes på radio- og tv-området. For så vidt angår DR og TV2 vil der i givet fald blive tale om en regulering, der svarer til den regulering, de i øvrigt er undergivet.

Stk. 2 svarer til den gældende § 3 e, stk. 2, i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, idet der dog ikke længere er hjemmel til etablering af egentlige tilladelsesordninger som forudsætning for at få adgang til at gå i gang med den omhandlede form for virksomhed.

Stk. 3 svarer til den gældende § 3 e, stk. 3, i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet og giver forskningsministeren mulighed for at fastsætte bestemmelser om pligt for udbyderne af informations- og indholdstjenester til at meddele alle nødvendige oplysninger, der skønnes nødvendige for administrationen af forskrifterne.

Til § 90

Bestemmelsen viderefører dele af indholdet af den gældende § 3 e, stk. 4, i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet.

Med bestemmelsen i stk. 1 henlægges den endelige administrative afgørelse af, om regler om reklame, udstedt i medfør af § 89, er overholdt, til Radio- og TV-Reklamenævnet. Det pågældende nævn er nedsat i henhold til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Det anses for hensigtsmæssigt, at kompetencen henlægges til dette nævn, idet der vil være tale om informations- og indholdstjenester, der indholdsmæssigt kan sidestilles med radio- eller tv-programmer.

M.h.t. de kompetencer, nævnet er tillagt til at træffe afgørelse og kræve offentliggørelse heraf, henholdsvis at kræve offentliggørelse af genmæle, hvor dette er relevant, er disse parallelle til bestemmelserne i § 72, stk. 1, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, om nævnets kompetencer m.h.t. egentlige radio- og tv-reklamer. Hertil kommer bødestraf, jf. de særlige regler herom.

Med bestemmelsen i stk. 2 henlægges den endelige administrative afgørelse af, om regler om sponsoring og varetagelse af hensynet til børn og unge, udstedt i medfør af § 89, er overholdt, parallelt hermed til Satellit- og Kabelnævnet. Nævnets kompetencer er dog væsentligt indskrænket, sammenholdt med gældende regler, og begrænser sig til påtale og krav om offentliggørelse af nævnets afgørelse. Hertil kommer bødestraf, jf. de særlige regler herom.

Til § 91

Bestemmelsen opstiller et forbud mod erhvervs-mæssig omsætning m.v. af såkaldte piratdekodere og piratdekoderkort, programmer til dekryptering, m.v., som har til formål uberettiget at give adgang til informations- og indholdstjenester, der normalt ydes mod betaling. Vedrørende afgrænsningen af, hvilke infor-